

MAJMUN ILI ČOVJEK?

Velika tajna ekonomije

Lyndon laRouche, mlađi

4. lipanj 2006.

[Izvrješće objavljeno u **EIR**-u od 23. lipnja 2006.]

Pred nekoliko godina tijekom svoje relativno česte posjete Firenci nekim slučajem sjedio sam na brežuljku gledajući dole preko rijeke Arno na ulice Firenze. Pogodila me pomisao da sjedim, barem približno, gdje je Boccaccio sjedio prema svojim opisima o pisanju svog slavnog Decamerona. Bilo mi je bjelodano da su priče koje je ispričao bile odraz moralnog propadanja koje je bujalo u onoj Lombardskoj ligi, koja se srozala u prilike mračnog vijeka kao posljedica ondašnjeg vladajućeg ortaštva mletačke financijske oligarhije i normanskog viteštva koje je dovelo do katastrofalnog pada pučanstva Europe za oko jednu trećinu i smanjila broj europskih župa napola.

Boccacciov Decameron, kao Chaucerove Pripovjetke, kao Pantagruel i Gargantua François-a Rabelais-a i Don Kihot Miguela Cervantesa, te Dante Aleghierijeva Komedija prije njih, tipičan su primjer načina na koji su veliki tragičari kojiput obradili građu najstrahovitijih katastrofa koje su ljudske glupe političko-društvene mjere nanijele izopačenim kulturama s nedostatkom osnovnih odlika moralne sposobnosti opstanka. Kad se čovječanstvo suoči s ishodom velikih gluposti svog društva u takvoj mjeri kao u SADu i zapadnoj i srednjoj Europi danas, upravo samo pjesnik u stanju je uporabiti moć ironije da bi omogućio hvatanje u koštac sa zadaćom raspoznavanja velike gluposti svog doba, kao ogromna globalna tragedija koja prijeti daljnjem postojanju civilizacije kroz nekoliko nadolazećih pokoljenja neposredno pred nama.

Svi koji bi mogli shvatiti nasrt opasnosti s kojom se svijet kao cjelina suočava baš sada, moraju smoći unutar samih sebe snagu istog duha kojeg bismo se mogli prisjetiti iz radova Eshila, Sokrata i Platona, koji su se slično ovome suočili s nasrtom ustvari samouništenja vodeće kulture svog vremena. Bez savladavanja te iste Klasične ironije, koju možemo lakše raspoznati kod Dantea, Boccaccia, Rabelais-a, i Shakespearea bilo bi emocionalno nemoguće jasno vidjeti glupost našeg vremena danas.

U takvim vremenima kao ovih zadnjih mjeseci, izraz poštovanja prema sadašnjem popularnom i službenom mišljenju znak je opasne budale,

naročito kod budala na visokim položajima. Bez znanosti, smijeha i ismijavanja napuhanih budala na visokim položajima, kao što su iskreno rečeno ludi Don Kihot (ustvari Filip II) i blesavi Sancho Paza, bilo bi veoma malo nade spasiti civilizaciju u vremenima kao što je ovo naše današnje.

Druga strana ovakvog humora je žudnja koja se odražava kao stvaralačka pronicljivost. Ustvari baš ismijavanje glupih prevladavajućih navika razmišljanja svog vremena jedina je nada spasa civilizaciji od nasrta takve katastrofe. Žudnja za takvim lijekom je ironija koju predstavljamo kao izrugivanje budala i njihovog razmišljanja. Samilost i sažaljenje kod takve ironije jest stvaralačka pronicljivost u načela koja bi se morala primijeniti kako bi se našlo lijeka prijetećoj sudbini kulture, kao što ja to činim u ovom svom izvješću. Iskra iz koje većina najneophodnijih činova ispravnog stvaralačkog razmišljanja dobije žar i snagu, nalazi se u moći zapažanja činjenica da je ono, što se općenito prihvaća u popularnim ili učenim uvjerenjima svog vremena, u suštini apsurdno.

Stoga rano u ožujku ove godine, sadašnji svjetski monetarno-financijski sustav našao se u škripcu nasrta i strmog pada u oblik krize koja je kvalitativno gora od svake krize kao i one iz razdoblja 1928.-1933., krize veoma u načelu slične onom što je Boccaccio vidio gledajući preko Arna kugu na ulicama Firenze. Ako se stanovite vrste radikalnih i hitrih promjena uskoro ne uvedu, čitav će se sadašnji monetarni sustav raspasti slično, u grubom, kretanjima europskog „Novog mračnog vijeka“ 14. stoljeća.

Stoga prijetnja civilizaciji koju predstavlja sadašnji nasrt globalne krize raspada američkog i svjetskih gospodarstava, zahtijeva novi, svježiji pozor na dublji smisao i hitnost zakonitosti fizičke znanosti ekonomije. To je znanost ekonomije koju je prvotno Gottfried Leibniz uspostavio, a koja je ujedno i načelni izvor temelja važnih, ustavnih načela Američkog sustava političke ekonomije prvog američkog Tajnika državne riznice [ministra financija] Alexandera Hamiltona i drugih s njim.

Kad se čovječanstvo suoči s gluposti vrste koju vidimo oko nas danas, Larouche piše, «upravo samo pjesnik u stanju je uporabiti moć ironije i omogućiti umu da se uhvati u koštac sa zadaćom raspoznavanja velike gluposti svog doba, kao što je ogromna globalna tragedija koja prijete daljnjem postojanju civilizacije kroz nekoliko nadolazećih pokoljenja neposredno pred nama.»

Ovdje, François Rabelais-ov junak Pantagruel «iskušava svoju dovitljivost pred pariškim učenicima», u gravuri Gustave-a Doré-a.

Mora se tu uočiti da je taj Američki sustav, na osnovi Leibnizova pristupa fizičkoj ekonomiji, jedina vrijedna alternativa danas sadašnjem raspadajućem, urođeno imperijalističkom, Anglo-holandskom liberalnom sustavu, čiji trag se može slijediti do neo-mletačke, Haileyburyjske škole Britanske istočno-indijske tvrtke 18. stoljeća, a koji se isto tako nalazi u postavkama ekonomskih doktrina Karla Marxa.

Sadašnja kriza vapi za prekidom te sofisterije Anglo-holandskog liberalizma, tog filozofskog liberalizma, još uvijek danas vidljivog u fizičkoj znanosti i ekonomiji kako od strane britanske imperijalne Haileyburyjske škole Britanske istočno-indijske tvrtke tako i njenog istaknutog marksističkog čeda. Znanost fizičke ekonomije i njena sadašnja razina, poboljšana mojim originalnim doprinosima, važna je zamjena, u

tradiciji Franklina Roosevelta, doktrinama osuđenim na propast koje su vodile svijet u sadašnju provalu gospodarske katastrofe.

Glavna prepreka u postizanju tih hitnih zadaća nužne gospodarske reforme sada nalazi se u nedostatku poimanja najosnovnijih pojmova same znanosti, nedostatak čak i među onima za koje se može reći da su dobro školovani slojevi društva, pa i vodeći znanstvenici. Uzrok te sadašnje dekadencije nalazi se manje u nedostatku stručnog školovanja kao takvog, a više u zamjeni sofizma umjesto znanosti u nastavi matematike, kao što je naveliko raširena zamjena, naročito nakon školovanja „šezdesetosmaša“ sadašnjim, radikalno redukcionističkim statističkim metodama umjesto klasičnim, predsofističkim, pred-euklidskim metodama eksperimentalne fizičke znanosti.

Predgovor: Znanost protiv sofisterije

Svugdje oko mene moje pokoljenje ubrzano umire i njihovim nestankom odlazi većina najboljih umova fizičke znanosti ranijeg iskustva mog odraslog životnog vijeka. Tako smo izgubili većinu predstavnika tog pokoljenja mislioca čija su se dostignuća najbolje mogla vidjeti kod mojih suradnika u Fusion Energy Foundation (FEF) [Zaklada energije fuzijom] u razdoblju od 1970. – 1989.

Kompetentni pristup znanosti, kao što je dinamika drevnih Pitagorejaca i Platona, najbolje izražava odlike ljudskog ponašanja po kojem se ljudski rod apsolutno razlikuje od odlika ponašanja nižih oblika života. Kompetentna ekonomija, kao i kompetentna fizička znanost uopće, ovisi o toj jedinstvenoj različitosti našeg roda. Na ekonomiju kao i fizičku znanost općenito mora se gledati kao i (pro)voditi ih s tog stajališta. U kompetentnom bavljenju njima, obje su, u ispravnom postupanju, uzajmno ovisne i prema tome neodjeljive.

Glede toga najtipičniji izraz kulturnog izopačenja sadašnje globalno rasprostranjene moderne europske kulture vidi se u pojavi kategoričke podjele stručnosti u fizičkoj znanosti od umjetnosti i politike kao da su to dvije različite kulture. Bez ironije izražene u Klasičnom obliku ne može biti znanstvenog stvaralaštva. Bez poticaja kojeg možemo izraziti kao znanstveno stvaralaštvo, pjesništvu se umanjuje važnost i svodi na odliku prostačkih stihova a drama na sofističku sprdnju.

Suglasnost Klasične ironije u umjetnosti i znanosti najbolje se očituje proučavanjem primjenjene znanosti fizičke ekonomije, kako ju je Gottfried Leibniz razvio i na kojoj počiva Američki sustav političke ekonomije američkog Tajnika državne riznice, Alexandra Hamiltona. Pitanje postavljeno na taj način nije akademsko, ono je najodsudnije pitanje politike, širom svijeta u sadašnjem nasrtu globalne, gospodarske krize raspada.

Da bismo oslikali prirodu tog problema znanosti, razmotrite sljedeći slučaj.

U redovima udruge FEF u tim godinama tipični predstavnik uspješnog znanstvenika takve odlike pokoljenja stručnjaka znanosti

bio je profesor [nobelovac] Robert Moon, slavni student profesora Williama Drapera Harkinsa sa sveučilišta u Chicagu. Harkins se isticao zajedno sa ali i iznad Rutherforda, kao vodeći fizički kemičar svijeta svog vremena.

1987. zatvorili su FEF putem politički potaknute operacije koju je Savezni sud kasnije proglasio prijevornim stečajem te znanstvene udruge od strane Ministarstva pravde SADA, tad povezanog s Williamom Weldom iz Massachusettsa. Profesor Moon preminuo je krajem 1989. Tako, sticajem okolnosti, krajem tog desetljeća 1980. – 1990. kasnije pokoljenje, tako zvani „bebi bumeri“, rođeni u razdoblju od po prilici 1945. – 1957. počeli su zauzimati položaje prijašnjeg pokoljenja koje je prednjačilo u znanstvenom vodstvu FEFa.

Žalosna kretanja sljedećeg desetljeća u Europi i obim Amerikama tipičan su primjer načina kojim nas je tako moderna znanost 20. stoljeća zadnjih četiri desetljeća poslije Kennedyjevske ere dovela do našeg nadanja da je sadašnji, vidljivi slom našeg gospodarstva samo privremen.

Ova spomenuta kretanja u razdoblju od 1987. – 1989. daju primjer nastupa prilika koje su postale današnja kriza kako fizičke znanosti tako i kulture uopće. Međutim, kao što ću ukazati na sljedećim stranicama ta kretanja su i tipičan primjer najodsudnijeg pitanja ekonomije, širom svijeta danas. To pitanje ekonomije, kao što ga se mora obraditi sa stajališta fizičke znanosti, a ne prevladavajućih no prirodno nekompetentnih pojmova monetarne teorije, iznimno je važno težište ovog sadašnjeg izvješća.

Sadašnji nasrt žalosne promjene na gore, nastao je početkom desetljeća 1991. - 1999., s tipičnim primjerom propasti FEFa kao i pojave Alana Greenspana za Predsjednika Savezne pričuve. Podudarnost takvih razvoja događaja ima odsudno značenje, čak i globalnu stratešku važnost, u hvatanju u koštac s glavnim praktičkim problemima fizičke znanosti, kao i Klasične umjetnosti danas.

Kroz čitavu znanu povijest europske civilizacije nakon vremena Talesa, Solona i

Lyndon LaRouche (u sredini) sa znanstvenicima kod osnivačkog sastanka Zaklade za energiju fuzijom (FEF) 1974. g. Prijevarnom stečajnom operacijom Ministarstvo pravosuđa SADa prisilili su FEF na prestanak djelovanja. Organizacija je bila odličan primjer kompetencije pokoljenja znanstvenika, koji su sad većinom mrtvi, a sad su ih na rukovodećim položajima zamijenili bebi bumeri.

Pitagorejaca, javljale su se ponavljajuće pojave razdoblja života raznoraznih europskih kultura tijekom kojih bi dolazilo do samouništenja društva pod uplivom, kojeg Klasični povjesničari i njima slični, naznačuju kao sofisteriju. Milenijima taj uzorak se ponavljao kao odjek uzora kojeg je ulila infuzija sofisterije delfskog Apolonovog kulta u duh mladih iz vodećih porodica Atene, te time dovela do Periklove uloge u odvođenju Atene u val, nalik fašizmu, samouništenja znanog kao Peloponeski rat.

Upravo sve veća vladavina sofisterije u SADu nakon smrti Predsjednika Franklina Roosevelta, morala bi biti glavna zanimacija svih kompetentnih vodećih osoba SADa i Europe danas.

Upravo ono što danas ponovno moramo strogo raspoznati kao sistematsku sofisteriju, bila je ponavljajući epidemični/pandemični jad u povijesti globalno raširene europske civilizacije sve od žalosne uloge Perikla Atenjanina. Utjecaj tog modernog europskog sustava liberalne filozofije koju su održavali sljedbenici mletačkog Paola Sarpija kao Galileo Galilei, sir Francis Bacon, Thomas Hobbes, René Descartes i empiričari anglo-holandskog monetarno-financijskog sustava općenito, tipični su primjeri tog ponavljajućeg uzorka kulturne epidemije i pandemije koja se danas, uplivom sofisterije, širi. Tipični problemi doktrina umjetnosti i fizičke znanosti danas samo su najnovije očitovanje takvog oblika moralnog i intelektualnog izopačenja.

Problemi sofisterije, s tipičnim primjerom u egzistencijalističkom poslijeratnom (nakon 1945.) takozvanom Kongresu kulturne slobode i Američke zaklade za obitelji,¹ najodsudniji su čimbenici koje treba nadvladati u korist sadašnjeg neprekinutog razvoja novog pokoljenja mladih znanstvenika i Klasičnih umjetnika. To je stalno tekuće poslanje koje mora uspijeti ako će civilizacija nadvladati zla sadašnjeg desetljeća svjetske gospodarske krize. Težište izvješća je na najnutarnijoj jezgri, načelu na kojem počiva taj gospodarski izazov.

Nije to samo stvar znanosti kao takove. Ponavljam se, da bih istaknuo: svijet, SAD i, najistaknutije, Europa u škripcu su nasrta krize izazvane pohodom sofisterije koju su pokrenule poslijeratne (poslije 1945.) ustanove kao Kongres kulturne slobode i njoj slične. Bez uvođenja popravnog protuotrova tom sadašnjem

¹ Bolji funkcionalno opisni naziv bio bi 'Zaklada američkih obitelji' kao politička poluga sklopa anglo-američke, transatlantske oligarhije bogatih američkih porodica u tradiciji američkih izdajničkih torijevaca upravljanih iz Londona, jenkijevskih trgovaca opijuma i južnjačkih robovlasnika. Tipičan primjer ideologa 20. stoljeća u službi te tradicije bili su profesor Sidney Hook, John Train, pristaše fašističke čikaške škole Johna Deweyja, Robert M. Hutchins, profesor Leo Strauss, i drugi, te egzistencijalisti Theodor Adorno, Hannah Arendt, nacistički ideolog Martin Heidegger i Jean Paul Sartre. Transatlantski izraz istih krugova uključuje sljedbenike sir Francis Bacon, Thomasa Hobbesa, Johna Lockea, Jeremyja Bentham, Johna Stuarta Millsa, Thomasa Huxleyja, H.G. Wellsa, sotoniste Aleistera Crowleyja, Bertranda Russella, i sljedbenika Crowleyja, Juliana i Aldousa Huxleyja.

Pok. Dr. Moon, osnivač Zaklade za energiju fuzijom i slavni mislilac pun stvaralačkog duha i prepun oduševljenja drži predavanje o elektromagnetizmu na logorovanju Schillerovog Instituta za mlade u Sjevernoj Virginiji u 80.-im godinama prošlog stoljeća.

EIRNS/Philip Ulanowksy

globalnom osipu sofisterije, civilizacija u cjelini, kao naše sadašnje SADe već teturaju na rubu ponora u dugotrajni, globalni, novi mračni vijek.

Glede toga, kao što nas je Eshil opominjao u svoje vrijeme na pr. u svojoj Prometejskog trilogiji, sva sofisterija, koju možemo pratiti od vremena pojave Homerove Ilijade i Odiseje, a naročito kao što ju je Platon opisao, korijen je svih značajnih slučajeva izopačenja nekoć snažnih europskih kultura. Izopačenost se izražava uglavnom u odbijanju prihvaćanja pojma svih smrtnih muškaraca i žena izričito nadarenih odlikom moći otkrivanja i izravnog saznanja i primjene univerzalnih fizičkih zakonitosti, kao što takvo otkriće oslikava Johannes Keplerovo otkriće potrebe za istinski infinitezimalnim računom, svojim dokazom univerzalne zakonitosti gravitacije.

S druge strane olimpski Zeus i njegov Apolon stalni su primjer značajnih sila zla unutar globalno raširene europske civilizacije sve do dana današnjeg. Zločin tog delfskog Apolona i njegovih obožavatelja nalazi se u poricanju bitne, jedinstvene različitosti čovjeka od životinje, koja se izražava kao pitagorejsko-platonski pojam dynamis [δύναμις], ista različitost čovjeka od životinje koja se može raspoznati u Knjizi Postanka 1, ali ne i kod drevnih sofista ili općenito kod modernih empiričara. Baš taj način potiskivanja kultiviranja i izražavanja tih stvaralačkih moći pojedinca veliko je zlo svojstveno svim financijsko-oligarhijskim i srodnim silama, kao što su financijski interesi koji

danas promiču oblik imperijalizma zvanog „globalizacija“.

Pošteni zakon i moral onog što s pravom možemo zvati globalnom stečevinom europske civilizacije zasniva se na strogoj definiciji i dokazu te načelne različitosti između čovjeka i životinje, dynamisu, koju su Pitagorejci i Platon ustanovili. Prava definicija znanosti i njenog poslanja danas izražava se u tom pojmu dynamisa, ili kako je to Leibniz naznačio u ulozi dinamike nasuprot redukcionističkoj odvratnosti čiji je tipičan primjer kartezijanska i njutonska mehanika.

Naš predmet ovdje je nužda poraziti zlobni učinak pokušaja održavanja podvale poricanja apsolutne različitosti čovjeka od životinje, poricanja koje je naširoko nametnuto sadašnjoj struji gospodarske prakse u samoj fizičkoj znanosti.

Kepler, Riemann i Einstein

Sadržaj knjige koja je obuhvaćala dopisivanje Alberta Einsteina s Maxom Bornom, koju sam pribavio za vrijeme njenog prvog izdanja, tipičan je primjer problema kojeg na okrutan način podvlači smrt Zaklade energije fuzijom (FEF) i profesora Moona, koji je uzor njenog najboljeg predstavnika.²

² Pisma Born-Einstein 1916. – 1955: *Prijateljstvo, politika i fizika u nesigurnim vremenima* (New York: St. Martins Press, 2005.). Vidi isto tako Bruce Director, „Einstein-Bornova rasprava“, *EIR* 23. prosinca 2005.

Einstein koji je pred kraj svoje karijere slijedio svoje korijene u modernoj znanosti, osvrtno na rad Johanna Keplera i Bernharda Riemanna,³ odražavao je tako načela eksperimentalne znanosti povezane s Klasičnom grčkom tradicijom sferne geometrije, znanstvenom metodom povezanom s Talesom, Heraklitom, Pitagorejcima, Sokratom i Platonom, te isto tako s Keplerom i Riemannom. Drevnu stečevinu obnovili su u vrijeme i nakon Renesanse 15. stoljeća, radovi kardinala Nikole Kuzanskog. Baš Kuzi i njegovim samoproglšenim stvarnim sljedbenicima na tom polju trebamo odati glavno priznanje za utemeljenje, razvoj i time za glavna dostignuća moderne europske znanosti.⁴ Svaku kompetentnu obradu načelnih pitanja znanstvene metode kao i Klasične umjetničke skladbe može se tako pratiti od tog Klasičnog grčkog korijena, od Talesa i Pitagorejaca, preko Leibniza, Gaussa i Riemanna.

Rašireno, ponavljajuće izopaćenje drevne i moderne znanosti imalo je tipično korijen u preradbi stvarne grčke znanosti aksiomatski redukcionističkim metodama sofiste Euklida. Taj utjecaj se odražava u modernoj europskoj kulturi a predstavljaju ga sljedbenici Mlečanina Paola Sarpija, utemeljitelja modernog europskog empirizma.

Max Born koji je nekoć bio dobro potkovan u metodi znanstvenog rada povezanog s dostignućima Alberta Einsteina, prekinuo je vezu s onim što je početkom 20. stoljeća bila norma a njen primjer bio je rad Maxa Plancka. Mnogo prije vremena ovog naznačenog dopisivanja, Born je prešao u pozitivistički tabor radikalnih Ernesta Macha i sljedbenika mrzitelja Maxa Plancka, te Bertranda Russella, najgoreg i upornog znanstvenog prevaranta 20. stoljeća.

³ Usporedite gledište koje je sam Einstein izrazio s gledištem Riemanna kojeg je izražavao Vernadski. Vidite moj rad 'Vernadski i Dirichletovo načelo', *EIR* 3. lipnja 2005. To je konvergencija nastojanja najboljih iz pokoljenja kojeg su dijelili Einstein i Vernadski.

⁴ Prvi značajni napad modernih sofista na Kuzinu znanstvenu metodu pojavio se u Johann Wenckovom *De ignotta litteratura* (oko 1443.). No sustavno suprotstavljanje Kuzinom radu u znanosti došlo je od bračnog savjetnika engleskog Henryja VIII, Francesca Giorgija, mletačkog vodećeg super špijuna tog vremena. Zorzijeva kasnija jeka bio je mletački Paolo Sarpijev slugan Galileo Galilei.

Odlazak pokoljenja rođenih oko 1920. s ovog svijeta pred mojim je očima masakrirao one koji su bili tipičan primjer najboljih u legijama znanosti mog vremena. Pokoljenje koje je došlo poslije njih gotovo je uspjelo nakon toga ubiti duh same znanosti. Dva razvoja događaja, uništenje suvremene znanstvene nastave i sadašnji nasrt globalne gospodarske krize nisu tek usporedivi, ona su nerazdvojivi. Upravo uvođenje sofisterije posuđene iz vremena Peloponeskog rata kao norme izgradnje poslijeratnog Kongresa kulturne slobode a tipični primjer toga je britanski opaki trio Aleister Crowley, H.G. Wells i Bertrand Russell, položio je osnove intelektualnog uništenja sadašnjeg vremena stavivši kulturnu otmotnicu oko poslijeratnog pokoljenja obiju Amerika i zapadne i srednje Europe.

Suvremena inkarnacija sofisterije, uz tipično zlo koje su nam udijelili Margaret Mead, Theodor Adorno, Hannah Arendt, nacist Martin Heidegger, Sidney Hook, Pariška revija Johna Traina i sofistčki kult poznat kao Zaklada američke porodice, proizvela je protu-znanost, protu-radnički fanatizam gornjih [po primanjima] dvadeset posto pokoljenja bebi bumera poznatog kao „šezdesetosmaši“.⁵ Upravo je to omogućilo samozadano uništenje naše republike pod vladavinom pokoljenja koje danas drži najviše položaje u društvu.

Da bi civilizacija izbjegla sadašnji prijeteci ponor u dugovječni, planetarni „Novi mračni vijek“ moramo sad krenuti u ponovnu izgradnju. Neki od nas ponovno razrađuju građu koja će biti budućnost znanosti i ekonomije. Taj trud se trenutno zasniva na uzorku iskustva LaRouche-evog pokreta mladih (LYM), u obim Amerikama, zapadnoj Europi i uzdajmo se i još šire.

Taj je proces ponovne izgradnje neophodan da bi se svijet uspješno spasio od sadašnjeg nasrta opće krize sloma sadašnjeg svjetskog monetarno-financijskog sustava. Uspijeh ne će biti moguć ako ne zadobijemo potporu u tom radu spašavanja razuma od Čistilišta, staništa mnogih svjetski utjecajnih bebi bumera.

⁵ Francuski izraz 'bourgeois boheme (bo-bo) prikladniji je u svojoj konotaciji od „bebi bumera“ ukazujući na značajni točno određeni sloj pokoljenja šezdesetosmaša.

Sifilis i gonoreja bili su uzorci popularnih bolesti, ili bolje rečeno bolesti povezanih s popularnim načinom života. Bolest, kao sadašnji nasrt sloma sadašnjeg gospodarstva često je posljedica prljavštine na koju mi, i sadašnji vladari društva dragovoljno pristajemo ili priželjkujemo da nam vlada i uništi nas.

1. Čovjek protiv majmuna i Engelsa

Prevladavajuće laži i zablude koje zagađuju sva suvremena, pomodna mišljenja i nastavu znanosti, umjetnosti i politike, religije, i filozofije u svim svojim vidovima proizlaze iz jedinstvenog tijela sadašnje uobičajene sofisterije. Zbog toga je nastali stupanj neznanja stvarne povijesti i znanosti, koje sada prevladava čak i kod sveučilišno školovanih stručnjaka, upravo sablažnjiv čak i po normama pokoljenja rođenih prije 2. svjetskog rata.

Nasuprot tome, došlo je općenito do pojave sve većeg sažimanja znanja stvarne povijesti globalno raširene europske civilizacije od vremena Grčke Solona Atenjanina. To isto vrijedi i općenito kod ljudi sa sveučilišnim diplomama. Bio je to i opći smjer u kulturi nakon umorstva Predsjednika Williama McKinleyja kad su prednost zadobili takvi [loši] Predsjednici kao Theodore Roosevelt pa Woodrow Wilson, Calvin Coolidge i Herbert Hoover. Sve veće neznanje stvarne povijesti europske civilizacije ubrzalo se kasnije pod utjecajima druga kao što su Kongres kulturne slobode u razdoblju nakon Franklina Roosevelta te u Europi preko plana tiskorijenjivanja Klasičnog školovanja što se može naći u izvješću o školovanju dr. Alexandra Kinga, prevaranta OECD[†]-a i neo-maltuzijanskog ideologa, a isto tako i kod Peyrefitte-a u Francuskoj, i u ukidanju Humboldtovih reformi od strane Brandtove vlade u Njemačkoj.

Ustvari, odlika uspješnih oblika globalno raširene europske kulture od drevnih Jonjana kao Talesa Milećanina te nakon Pitagorejaca i Platona, bila je u vidu da se sve ideje glede univerzalnih zakonitosti moraju izvesti pomoću djelotvornog i djelujućeg dokaza načela, iz egipatske metode promatranja noćnog nebeskog

svoda, metode zvane metoda sferne geometrije. Pojam eksperimentalnog prikaza univerzalne zakonitosti bez prethodnih pretpostavki „samoočitih“ definicija, aksioma ili postulata bio je kod europske civilizacije odlika i osnovica svakog kompetentnog znanstvenog napretka kao i Klasičnog umjetničkog djela u plastičnoj i neplastičnoj umjetnosti, od tog vremena pa do današnjeg dana.

Srodne probleme može se ponovno razmotriti sa stajališta znanosti fizičke ekonomije, kao što ju je Leibniz definirao kao granu fizičke znanosti. Upravo posljedica tog rekli bismo fizičkog znanstvenog napretka na sposobnost preživljavanja društva i napredovanja u fizičkom smislu, najprikladniji je način poimanja znanosti kao cjeline, sa stajališta učinaka koje znanje odnosno nedostatak znanja fizičkih znanstvenih načela ima na sposobnost uspješnog razvoja društva, pa čak u krajnjem slučaju i njegova opstanka. Tko god nema tog shvaćanja znanosti i društva, pokazivat će sklonost šepRTLjanja u oba ta područja.

Drugim riječima, bitni predmet fizičke znanosti je narav čovjeka, gdje se različitost čovjeka od majmuna izražava, suprotno Thomasu Huxleyju i Fredericku Engelsu u posljedicama znanstvenog znanja, ili njegova nedostatka na sposobnost uspješnog razvoja društva ili čak nastavka njegova postojanja.

Danas glede toga, glede tog odnosa znanosti i društva kako ga je Leibniz shvaćao, svi kompetentni moderni pristupi fizičkoj znanosti uključujući znanost fizičke ekonomije, mogu se sažeti radom Bernharda Riemanna i njegovog kratkog opisa prirode eksperimentalne fizičke znanosti na pretpostavki pojma protu-euklidske fizičke geometrije. Povijesni proces unutar globalno raširene europske civilizacije, od drevne Klasične Grčke do danas, može se kompetentno razumijeti samo s tog gledišta. Svako kompetentno razumijevanje znanosti, umjetnosti i povijesti poslije tih drevnih početaka zasniva se, uz donekle značajne pokušaje približnog usklađenja, na tom probitačnom gledištu europskog razvoja i unutarnjih sukoba uloge drevne Grčke kao nasljednika starog Egipta, što je Platon najbolje izrazio u dijalogu *Timej*.

[†] Organisation for Economic Co-operation and Development

Što se toga tiče na području političke ekonomije postoje mnoga učenja o pojedinostima političke prakse koja su pragmatički podnošljiva, čak i važna pod uvjetom da je povjerenju u te stvari vrsta odokativnog znanja, te da ga se ne pobrka sa stvarnom znanstvenom praksom. Doduše, poštivajući stvarni znanstveni pojam problema u ekonomiji pojam znanosti ne može se kompetentno odijeliti od pojma pokazljivo univerzalnih fizičkih zakonitosti pa su gotovo sve opće prihvaćene doktrine, koje dolaze sa svih strana svijeta, sa stanovišta kompetentne znanosti aksiomatski apsurdne u načelu i u sadašnje vrijeme imaju većinom svoje korijene u sofisteriji, kao što je Platon sistematski postavio dijagnozu sofisterije.

Time se, naravno, ne želi reći da je suvremena fizička znanost bila kategorički apsurdna. Kao što smo vidjeli u načinu rada kako je na njega gledala Zaklada za energiju fuzijom tijekom razdoblja od 1970. – 1989., fizička znanost još uvijek je ostvarivala potencijalno ogromnu dobit za čovječanstvo. Glavni problem unutar učenja i prakse znanosti danas bio je i ostaje to što se stručni (akademski) odbori procjene znanstvenih radova i njihovog objavljivanja vode dogmom poput babilonske, gdje procjena traži matematički „dokaz“ na [školskoj] ploči,[†] pa ti odbori ostaju sistematski izopačeni i time predstavljaju u biti neprijatelja nakane onog što se kompetentno definira kao eksperimentalna znanost.

Nema slikovitijeg prikaza gluposti tog izopačenja znanosti kojeg vrše moderni oblici sofisterije od proučavanja trenutno rasprostranjenih dogmi i njihove primjene na području kojeg zovemo „ekonomija“, a naročito lakovjernosti izraženoj popularno krivom predodžbom statističkih metoda glede uzroka američke finansijsko-monetarne krize u razdoblju od kolovoza do listopada 1998. Da bismo tu stvar dokazali dovoljno je gledati na stvari sa stajališta ekonomije i to kad je razmatramo kao predmet eksperimentalne fizičke znanosti.

[†] a ne fizičko-eksperimentalni dokaz, t.j. „dokaz“ mora zadovoljiti matematiku tog babilonskog svećenstva, a ne fizičku, pokazanu stvarnost.

Značajna Euklidova prijevarena

Da bismo predstavili odsudnu točku ovog izvješća na način koji je dramatičan kao što potreba za jasnoćom zahtijeva, najvažnija pogreška marksističke doktrine bilo je aksiomatski patološko gledište ljudske naravi kojeg su dijelili britanski Thomas Huxley i njegov zemljak Frederick Engels.

Tipični anglo-holandski liberalni način akademske obrane Huxleyjevih i Engelsovih sukladnih, redukcionističkih, locke-ijevskih, kantijevskih i srodnih gledišta glede toga nalazi se u prihvaćanju Huxleyjeve teze, tipične britanskom obliku empiričke dogme iz 19. stoljeća, koju je pokrenuo Mlećanin Paolo Sarpi pa zatim njegov osobni slugan i prevarant Galileo Galilei. Sve prezira vrijedno ili inače neprijatno u doktrinama Huxleyja i Engelsa već je bilo svojstveno metodama Mlećanina Francesca Zorzija i empirizmu sljedbenika Sarpija kao što su sir Francis Bacon, Galileov učenik Thomas Hobbes, John Locke, René Descartes, Isaac Newton, pa d'Alembert, de Moivre, Leonhard Euler, J.L. Lagrange, Laplace i Augustin Cauchy. To moralno i intelektualno iskvareno, redukcionističko gledište, zajedničko Huxleyju i Engelsu predstavlja danas sistematsku podlogu tvrdnji popularnih bezumnih gledišta „materijalističkih“ pojmova, bezumnih doktrina da se dokaz za sam život i više moći ljudskog umnog života može neizravno proizvesti iz savršeno redukcionističkog, simboličkog tumačenja inorganske kemije ili, još gore, iz puke aritmetike brojeva.

Što se tiče toga, Rus V.I. Vernadski predstavio je koncepciju biosfere i noosfere i to je jedan od najodsudnijih doprinosa znanstvenoj metodi u rasponu 20. stoljeća.

Ta su razmatranja koja sam upravo iznio, temelj promjena u nastavi i primjeni ekonomske politike koja moraju sad istisnuti sve što se u zadnje vrijeme općenito krivo prihvaća za načela gospodarskog postupanja.

Objasnit ću to kako slijedi. Nastavljamo obraćajući prvo pažnju na potrebu da se iskorijeni nasljeđe Euklida, ako se želi osigurati kompetentni uvid u stvarnu ekonomiju.

Euklidove Elemente možemo ugrubo slijediti do njihova početka negdje pola stoljeća nakon Platonove smrti. Gotovo

ništa pozitivno ili važno kompetentnim oblicima znanosti, koje ističemo u ovom izvješću, ne može se susresti u trinaest dijelova tog rada, što Euklid nije kopirao i na pokvaren način prikazao kao stvarnost iz otkrića nastalih za vrijeme i prije Platona. Euklidova obrada tih ranijih otkrića uzor je sofistrije. Euklid nastavlja, ili izravno, ili posredno s onim što se lakovjernima predaje u školama kao „definicije, aksiomi i postulati“, dok je Riemann istaknuo već u svojoj docentskoj dizertaciji 1854., da se euklidske metode zasnivaju na sasvim proizvoljnim ontološkim pretpostavkama, usvojenim kao što je to činio drevni sofist Zenon, ne obazirući se ni na kakvu obvezu pružanja odsudnog eksperimentalnog dokaza postojanja takvih tek izmišljenih intelektualnih predmeta. Ustvari, kao što je Bernhard Riemann najjasnije pokazao, svaka i sve te pretpostavke Euklida i njegovih poklonika eksperimentalno su lažne sa stajališta kompetentnog tijela primjenjene fizičke znanosti.

Za razliku od Euklida kompetentni napori drevne grčke znanosti počivali su na metodi apsolutno suprotnoj Euklidovim osnovnim i proizvoljnim pretpostavkama vjerovanja u simboliku. Takvo je karakteristično pitanje kojeg su svi postavljali u pokušajima primjene metoda sofistrije na fizičku znanost i srodnu građu, onda i sad.

Kompetentna metoda, na kojoj se zasnivaju teoremi koje je Euklid plagirao, zvala se *sferna geometrija*. U dubljem smislu gledajući danas unatrag *sferna geometrija*, koju su drevni Grci slijedili do egipatskih početaka, bila je čisto *fizičko-geometrijska* odlika značajnih prethodnika onog što moderna matematička fizika definira kao kompleksno (*fizičko*) područje Leibniza, Gaussa, Riemanna i drugih.

Sustavno, moderno shvaćanje dostignuća pred-aristotelovskih Grka uključujući Platona, slijedi uglavnom od: otkrića Johanna Keplera (univerzalna gravitacija), Pierre-a Fermat-a (put najbržeg vremena), Gottfrieda Leibniza (keplerovski infinitezimalni račun i zakonitost univerzalnog fizičkog najmanjeg hoda), te brojna otkrića Carla F. Gaussa (na pr. doprinosi pojmu eliptičkih funkcija), Lejeune-a Dirichlet-a (na pr. „Dirichletovo načelo“), Nielsa H. Abela (eliptičke funkcije), Wilhelma Webera u elektromagnetizmu i

Bernhard Riemannovo iskorjenjivanje posljednjeg ostatka euklidske geometrije iz znanosti. Kao što je Albert Einstein istaknuo upravo rad Keplera i Riemanna najbolje predstavlja znanje moderne znanosti o skladnom redu svemira. Rad Vernadskog u definiranju biosfere i noosfere u sebi nosi odraz obrazloženja koje su neovisno dali Einstein za slučaj Keplera, i Riemann.

Svaka kompetentna obrada građe ekonomije mora se zasnivati na metodi tih modernih ostvarenja drevnih Klasičnih (platonskih) grčkih temelja fizičke znanosti općenito.

Protu-euklidska znanost

I tako, počelo metode uspješnih, valjanih struja moderne europske fizičke znanosti može se pratiti do metode *sferne geometrije* Pitagorejaca. Nikakve žučljive aritmetičke konstrukcije nisu potrebne, sve ovisi o eksperimentalnom otkriću djelotvorno nazočnog postojanja neke univerzalne fizičke zakonitosti, kao što Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije daje jasnu sliku temelja svih kompetentnih oblika moderne fizičke znanosti. Pa onda, Keplerove specifikacije zasnovane na njegovim empirijskim otkrićima u astrofizici, pružile su osnovicu za točno određeni infinitezimalni račun, kojeg je jedinstveno razvio Leibniz kao i pojam fizičko-eliptičkih funkcija.

Stoga, rad Riemanna na Abelovim funkcijama i hipergeometriji, vodio je taj pristup do određenog stupnja relativnog matematičko-fizičkog savršenstva.⁶

⁶ Mišljenje da je Isaac Newton ikada čak i razumio značenje diferencijalnog računa je čista prijevara. Šeprtljave ludorije u predstavljanju diferencijalnog računa od strane takvih samoprozvanih kartezijanaca i njutonskih apologeta Newtona, d'Alembert, de Moivre, Euler, Lagrange, Laplace, Cauchy i drugi oslikavaju tu poantu koju je Carl F. Gauss već dao u svojoj doktorskoj dizertaciji 1799. godine, te Riemann definitivno počevši sa svojom docentskom dizertacijom iz 1854. Moj vlastiti točni uvid u lažnu ontološku odliku problema Euklidove sofistrije bio je srećom, moje vlastito, čvrsto utemeljeno, kategoričko odbacivanje euklidskih pretpostavki geometrije i uobičajenih nastava diferencijalnog računa od mog ranog mladenačkog sazrijevanja.

Čarobnjak

EIRNS/Claudio Calari

Neznalice vide Alana Greenspana kao Delfsko proročište, koji je u više navrata «spasio» globalni finansijski sustav od sigurne propasti. Ustvari, kao i kult delfskog Apolona prije njega, uronio ga je sve dublje u krizu, što njegov nasljednik u Saveznoj Pričuvi sve više uviđa dnevno.

Svi kompetentni suvremeni oblici uporabe kompetentne znanosti fizičke ekonomije ovise o tim razmatranjima. Znanost ekonomije zasniva se na i obuhvaća otkriće i ostvarenje onog što definiramo eksperimentalno kao univerzalne fizičke zakonitosti. Te zakonitosti su zgusnute u oblik procesa kojeg je Leibniz raspoznao kao *dinamički* (slijedeći Klasični grčki pojam *dynamis*), radije nego mehanički. Važni Klasični Grci su već stavili te zakonitosti u posebnu klasu na isti načelni način kao

što rad V.I. Vernadskog razlikuje zakonitost nežive kemije od kemije biosfere i noosfere.

U kompetentnoj ekonomiji, to jest primjenjenoj uporabi znanosti fizičke ekonomije kao takove, upravo ostvarenje u praksi primjenjenih prirasta odlika koje se može naznačiti kao univerzalne fizičke zakonitosti pruža maržu „protuentropije“ na osnovu koje se mora definirati netto dobit produktivnosti.

Drugim riječima, prinos ljudske djelatnosti, po glavi i po četvornom kilometru površine planeta povećava se tako da taj prinos nadmašuje unos, stvorivši na taj način doista fizičku maržu profitabilnosti, apsolutno različite, *ontološki*, od monetarne dobiti. Monetarne dobiti kojiput uistinu odgovaraju fizičkoj (protuentropijskoj) dobiti. No u svjetskom gospodarstvu u razdoblju od 1971. – 2006., vidljiva dobit izražena monetarno-financijskim rječnikom ustvari je bila netto fizički gubitak sa čisto protuentropijskim učinkom na svjetski sustav kao cjelinu.

Stoga, pokušaj mjerenja gospodarskog rasta financijsko-monetarnim mjerama bio je u biti prijevaran kad ga se ocijeni globalno u razdoblju zadnjih triju desetljeća života planeta. Ta činjenica se jasno vidi u fizičkom slomu gospodarstava Europe i obiju Amerika u tom vremenskom razdoblju.

Znanost same fizičke ekonomije nema nikakve spone s pukim novcem kao takvim, iako se fizička vrijednost onog čemu određujemo cijenu u novcu kao takvom, iz očevidnih razloga konačno podređuje ontološki različitoj stvarnosti, znanosti fizičke ekonomije.

Na primjer:

Sadašnji globalni monetarni sustav ustanovile su u slijedu vlada SADA Nixona deklaracijom iz polovice 1971., i Azorska monetarna konferencija 1972. To je stvorilo takozvani „sustav plutajućih valutnih tečajeva“ zamijenivši čvrsti valutni tečaj izvornog Bretton Woods sustava. Taj čin bio je u sprezi s radikalnim pomakom u politici SADA, udaljavajući ih od prijašnjeg desetljeća isticanja fizičkog prinosa po glavi i po četvornom kilometru a vodeći ih prema „poslije-industrijskoj“ utopiji. Posljedica te promjene u međunarodnoj monetarnoj politici bila je preokretanje svjetskog gospodarstva u divovsku „Ponzi mešetariju“[†] koju su prenijeli do krajnosti u čisto ludilo u vrijeme Alana Greenspana, Predsjednika Savezne Pričuve od 1987. do 2006. i njegovom hiperinflacijskom uporabom takozvanih „financijskih derivata“. „Ponzi mešetarija“ poznata kao Enron

[†] [‘Ponzi scheme’] Investicijska prijevara gdje se daje obećanje ogromne dobiti iz izmišljenih izvora i prvotnim ulagačima se isplaćuju dobiti sredstvima uplaćenim od kasnijih ulagača.

nije bila osamljeni slučaj, nego samo primjerak prljavštine koja je preplavila čitav svjetski sustav u sve većoj mjeri nakon posljedica listopada 1987.

Zdravi oblik gospodarstva zasniva se na raznim sredstvima regulacije cijena, uključujući poreze, regulacije trgovine i tako dalje, i sve to s nakanom spriječavanja uništenja dugoročnih proizvodnih kapitalnih ulaganja u osnovnu gospodarsku infrastrukturu, poljoprivredu, industriju i opću dobrobit stanovništva u cjelini. Pozornost regulatorne politike ima žarište na srednje- do dugoročnu dinamičku uravnoteženost među svim bitnim fizičko-ekonomskim komponentama modernog oblika gospodarstva. Cijena postaje time odraz relativne vrijednosti sastojaka u obavljanju zadaća fizičke ekonomije radije nego nekakve djetinjaste vrste „Robinson Crusoe“ modela.⁷

Mojsije o „čovjeku ili životinji“?

Ključna stvar je u ontološki apsolutnoj razlici između naravi ljudskog bića i svih životinja. Ta se razlika izražava, apsolutno, sposobnošću uma čovjeka pojedinca empirijski otkriti provjerljive univerzalne fizičke zakonitosti. To je ključ svih ljudskih stvarnosti koje svrstavamo, pošteno ili krivo, pod nazivom ekonomskih procesa. Upravo otkriće i ostvarenje otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti određuju stvarnu relativnu vrijednost proizvoda.

Najbolji uzor ovog razlikovanja ljudskog roda može se u europskoj znanosti vidjeti

⁷ Ovo je Leibnizova uporaba *dinamike* u razotkrivanju prijekave pokušaja uvođenja mehanističke metode kartezijanizma u fizičku znanost, *dinamike* izvedene iz *dynamisa* Pitagorejaca i Platona. Kompetentna znanost kreće, kao što je to Kepler učinio za astronomiju, od otkrića ontološke stvarnosti djelotvorne fizičke zakonitosti kao takove, dok mehanističke metode nastoje reducirati tvorevine eksperimentalnog rada na matematičke, to jest linearno statističke metode. Za Keplera na primjer, djelovanje gravitacije, smještene unutar infinitezimalne promjene eksperimentalno izražene spregom Marsa-Zemlje-i-Sunca sa svojstvom fizičko-eliptičke funkcije, predstavlja ontološko postojeći predmet, univerzalni predmet: *monadu*. Mehanistička metoda nastoji omalovažiti postojanje ontološke stvarnosti spuštajući je na puki matematički opis kao na školskoj ploči, a ne kao odsudni eksperimentalni pokus ontološki postojeće djelotvorne zakonitosti.

u činjenici da nijedna životinja ne može otkriti i hotimično primijeniti istinsko univerzalno fizičko načelo. Potrebno je ponoviti: *Svako kompetentno proučavanje načelnih normi na kojima počivaju procjene odlike uspješnosti modernog gospodarstva ovisi prvenstveno o primjeni ovog pojma univerzalne fizičke zakonitosti, radije nego o idejama sustava monetarne razmjene u kupovini i prodaji proizvoda kao takovih.* Baš odstupanje monetarnih određivanja vrijednosti od relativnih vrijednosti određenih dinamikom fizičke ekonomije, određuje marže povezane s cikličkim oblicima ekonomskih depresija i kriza općeg sloma.

Treba naglasiti da je sustav takozvane „slobodne trgovinske razmjene“ povezan s anglo-holandskim liberalizmom, relikvija sustava srednjovjekovnog ultramontanog imperijalizma, sustava carstva povezanog s uporabom križarskog ratovanja, silovanja i klanja normanskog viteštva u službi kraljujuće financijske oligarhije Mletaka. Moderni su anglo-holandski liberalizam i njegovi gospodarski sustavi izravna izraslina gnostičkih kulturnih doktrina koje su Paolo Sarpi i njegovi sljedbenici kodificirali u 17. i 18. stoljeću u Europi kad je ona potpala pod imperijalnu vlast Britanske istočno indijske tvrtke i njenih nasljednika danas.

Kao pravi gnostici, doktrineri liberalizma kao što su John Locke, Bernard Mandeville, François Quesnay, A.R.J. Turgot, Adam Smith, Jeremy Bentham i drugi, naslućuju postojanje tajnih sila, posredstvo koje djeluje van svakog znanja ispod parketa stvarnosti. Ti čudni, nevidljivi stvorovi tog gnostičkog kulta, ti krupjei radeći ispod parketa stvarnosti, namještaju kocku bogatstva i siromaštva, i neke ljude obogaćuju a druge tjeraju u očaj. Spektakl napuhanog mjehura Johna Law-a ili onog LCTMa iz 1998., primjer su takvog ishoda.

Razmotrite primjerice besmislenost svakog pokušaja nametanja normi životinjske ekologije na proučavanje ekonomije. Suvremeni kult „ekologije“ primjer je pseudo-znanstvenih metoda u sprezi sa sadašnjom međunarodnom dogmom o takozvanim „plinovima staklenika“. Kao što sam uvijek znao i poučavao kroz više od pola stoljeća, *relativna gustoća napućenosti ljudskog roda, po četvornom kilometru određenog šireg područja Zemljine površine*, jedina je kompetentna

referentna norma kod proučavanja dugoročnih procesa unutar gospodarstava. Samo čovječanstvo od svih trenutno znanih rodova živih bića unutar našeg svemira bilo je sposobno svojevrijemno povećati relativnu potencijalnu *gustoću napućenosti po četvornom kilometru površine planeta.* Moj bitni doprinos znanosti fizičke ekonomije bio je u *raspoznavanju da funkcije definirane na taj način u praksi nisu samo dinamičke kako je Leibniz inzistirao nego osim toga karakteristično rimanske.*⁸

To je bila osnovna različitost znanosti fizičke ekonomije od vremena kad je Gottfried Leibniz prvi definirao značenje fizičke ekonomije.

Povećanje potencijalne relativne gustoće napućenosti društva kao cjeline ili ljudskog roda kao cjeline, funkcija je otkrića i primjene univerzalnih fizičkih zakonitosti na preobrazbu ponašanja društva. Te zakonitosti i njihova izvedba u ljudskom društvenom životu, središnje su odlike svake kompetentne razrade funkcionalnih svojstava modernog gospodarstva.

Odatle, jedina razumna i kompetentna osnovica proučavanja ekonomije i oblikovanja gospodarske politike nije moderni sustav financijskog računovodstva kojeg možemo naći već kod lombardskih bankara srednjovjekovne Europe 14. stoljeća nego znanost fizičke ekonomije. Najznačajniji dodatak poboljšanju razumijevanja fizičko-ekonomske primjene od strane fizičke znanosti općenito bio je razvoj pojmova biosfere i noosfere V.I. Vernadskog.

Dovoljno o tome, a sad uzdrmajmo normalnog čitatelja uvođenjem najslavnijeg biblijskog odlomka iz Knjige Postanka 1:

⁸ Moju su tvrdnju slijeda dostignuća moderne fizičke znanosti na osnovu poticaja Johannes Keplerovog otkrića moderne astrofizike krugovi većine znanstvenika FEFa primili kao veoma spornu u razdoblju od po prilici 1985. – 1989. No utvrdilo se tijekom tih rasprava da problem nije problem eksperimentalne fizičke znanosti nego uvjeta prihvaćanja valjanih fizičkih otkrića nametnutih, kao kod zadatka na školskoj ploči—ne na eksperimentalno područje, nego na praktički babilonsko svećenstvo stručnog odbora za odobravanje i objavljivanje znanstvenih radova.

Navodno je baš prorok Mojsije napisao:

„26: I reče Bog: "Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci – svoj zemlji – i svim gmizavcima što puze po zemlji!"

„27: Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.

„28: I blagoslovi ih Bog i reče im: "Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji! ..."

Sa stajališta fizičke znanosti, istinito je sve što je rečeno tim stihovima. Odnosno, rečeno drugim riječima: to je, funkcionalno, stvarni položaj čovjeka, muškarca i žene, u svemiru. Znajući prijetnje koje je prorok Mojsije uputio određenom faraonu i da je taj svoj čin preživio, moramo raspoznati da je Mojsije bio krajnje moćna osoba u Egiptu tog vremena te da su ga moćne institucije suvremene Cirene vjerojatno dobro uputile. Njegovo gledište svemira, pripisano njegovoj povezanosti s tim prvim poglavljem *Postanka*, poklapa se sa stvarnim svemirom kao što je tadašnja znanost Egipta možda to mogla pojmiti, kao i Vernadski u svojim kasnijim godinama. Jezik i slikoviti prikaz Biblije čini se nepodesan modernim ušima ali sa stajališta takvih pojmova kao stvaranje Sunčevog sustava i njegove poznate periodičke tablice iz jednog pojedinačnog mlađeg sunca u veoma brzom vrtnji, poglavlje kao cjelina nosi prizvuk maštovitog opisa onog što znamo da je istinito sa stajališta moderne fizičke znanosti.

U slučaju Vernadskog: kategorička, funkcionalna razdioba prema različitosti dinamičkog skladnog reda procesa odgovara gledištu koje je Einstein prihvatio i usvojio, gledištu *konačnog ali neomeđenog svemira*, ili kao što sam ja utvrdio, *rimanski konačan i samo-omeđen*, kao što ga je, na primjer, Heraklit iz Efeza vidio kao proces, ili kao što se vidi u Platonovoj metodi. Unutar toga imamo načelnu različitost ontološki različitih dotičnih kategorija navodno abiotskih (neživih), živućih i spoznajnih procesa kako je to Vernadski naznačio.

Najodsudnija eksperimentalna otkrića u modernoj europskoj civilizaciji bila su u biti tri:

- 1.) Jedinstveno originalno otkriće astrofizike Johannesa Keplera,
- 2.) Fermatovo otkriće načelnog puta najbržeg djelovanja, i
- 3.) Leibnizovo jedinstveno originalno otkriće stvarnog infinitezimalnog računa, koje je zadovoljilo Keplerove specifikacije. (Priznanje koje se pridaje luckastom Isaacu Newtonu jednostavno je proizvod gnostičkog nerazgovijetnog mrmljanja početnika).

Međutim kod svih takvih razmatranja temeljna razlika je jedinstvena podudarnost između protu-redukcionističkog pojma *stvaranja* (*ništa nije ontološki stalno osim promjene*) i funkcionalno apsolutne različitosti čovjeka pojedinca od svih nižih oblika života. To je inače *velika tajna ekonomije*.

2. Sama tajna

Znanost fizičke ekonomije definira se, kao tijelo znanstvene prakse, svojim apsolutnim raskidom od urođeno aksiomatskih, po svom smislu ontoloških pretpostavki financijskog računovodstva.

To znači, jasno, da moramo okončati sadašnju ulogu one relikvije feudalizma zvane „monetarizam“ u globalnim poslovima i prisiliti podređenje monetarne politike koja upravlja odnosima među narodima ovim zakonitostima fizičke ekonomije, na kojima se treba zasnivati pravac reformi urođenih Američkom Saveznom ustavu, a koji su se odrazili u reformama američkog Predsjednika Franklina D. Roosevelta. To znači razumijevanje kompetentnih oblika gospodarske politike kod vlada i drugih, kao izraz važnih zakonitosti fizičke znanosti.

Ako se ova ispravka uskoro ne sprovede planet će u cjelini biti u opasnosti ranog poniranja u dugovječni novi mračni vijek civilizacije. Članovi Američkog Kongresa, na primjer, nemaju „slobodan odabir“ u toj stvari. Oni mogu odabrati ili raditi na osnovu načela u pitanju, ili odbivši promijeniti svoj način, uživati u propasti koju će im njihovo okljevanje navaliti na glavu—kao i drugima. Baš je isto tako za svakog pojedinog građanina, i sve druge,

koji imaju prilike odabrati politiku koju će naš narod i njegove političke stranke slijediti.

U te svrhe naše obrazloženje na ovom mjestu mora nastaviti od stanovite vrste ispravke potrebne strožoj uporabi od sad prevladavajućeg izraza „znanost“ u općem smislu. To znači naći mjesto neophodnoj politici promjena u međunarodnim gospodarskim odnosima glede razmatranja koja apsolutno razlikuju ljudska bića od svih nižih oblika života. To znači da moramo ograničiti čovjekolike majmune na kategoriju sustavno nižeg oblika života.

Taj pristup, primjenjen ovdje, dobiva svoju mjerodavnost od uvjerljivih dokaza uglavnom lažne osnove potpuno krivih aksiomatskih pretpostavki za većinu onog što se poslušno recitira kao tobožnja aksiomatska osnovica znanstvenih metoda prošlih i sadašnjih pokoljenja redukcionista. Prema tome, moramo sad izbaciti filozofski redukcionizam, tako da se zgrade stračare današnje tobože svete dogme uruše kao kad pristupimo programu ogromnih čistki zemljišta sa stračarama. Redukcionizam nije samo puka grješka, on je hotimična prijevara, program politički podstrekavanog „masovnog ispiranja mozgova“, na primjer od sljedbenika drevnog Euklida i modernog Sarpija, čiju ću prirodu i pobude pojasniti kasnije, te je taj izvor izopačenja, kojeg se treba iskorijeniti sada, dio politike oligarhije koju je Eshil naznačio u svom *Okovanom Prometeju*.

Jedino suvislo značenje svake uporabe izraza znanost ukazuje na točno određenu odliku promjene načina koji određuje pravilni poredak fizičkih procesa, promjenu izraza otkrića svjesno primjenjene univerzalne zakonitosti, kvalitativne promjene koje se odvijaju kroz intervenciju primjene otkrića i provjere valjanosti univerzalne fizičke zakonitosti. Keplerovo jedinstveno originalno otkriće univerzalne gravitacije tipičan je uzorak takvog pojma univerzalne fizičke zakonitosti. Ta potreba postoji ne samo za ovo što danas razmatramo kao gradivo fizičke znanosti nego isto tako i za Klasičnu umjetničku skladbu kao na primjer izvedbu skladbe J.S. Bacha ili sljedbenika Bacha kao Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Mendelssohn, Schumann i Brahms, na isti način kao kod normalno definiranog područja fizičke znanosti.

U oba područja, fizičkoj znanosti i Klasičnoj umjetničkoj skladbi, bit predmeta je očiti prekid kontinuiteta što bi se inače moglo uzeti kao formalno-matematičke deduktivne funkcije, prekid oblika obično naznačenog kao *jedinstvena točka, neobičnost [singularitet]*.⁹ U europskoj civilizaciji do sada stroga definicija takvih jedinstvenosti povezuje se s Klasičnom, pred-aristotelovskom uporabom i razvojem egipatske znanosti *sferne geometrije*, znanstvenom metodom povezanom sa zakonitostima 'astrogacije' [navigacije po zvijezdama] nastale iz prekooceanske navigacije za vrijeme zadnjeg velikog ledenog doba sjeverne hemisfere planeta. Djelo indijskog Bal Ganghadara Tilaka o proučavanju drevnih kalendara ne samo da datira postojanje važnih takvih kalendara nađenih u raznim razdobljima poslije ledenog doba i u tom dobu, u srednjoj i sjevernoj Aziji, nego naznačuje neke od tih kalendara kao svojstvenih prekooceanskim kulturama.¹⁰

U svrhu gradiva ovog izvješća najprikladnije objašnjenje tvrdnje pruža model Johannes Keplerovog jedinstveno originalnog otkrića univerzalne gravitacije. Sva

⁹ Na primjer, dublji smisao pitagorejske zakonitosti glazbe dobrog ugađanja koju je J.S. Bach uveo, odsudni je smisao Bachovog sustava što se lijepo vidi u njegovoj skladbi *Umijeće fuge* i Beethovenove obrade toga u svom zadnjem kompletu kvarteta za strune. Kao što pokušaji vjerodostojnih izvedbi Bachovog *Jesu, meine Freude* i W.A. Mozartovog *Ave Verum Corpus* pokazuju u tom pokušaju izvedbe ugađanje potrebno da bi proizvelo usklađenost procesa razvoja odraz je prilagodbi glasova da bi se usklađenost postigla. „Sviranje između nota“, kako je to govorio Wilhelm Furtwängler odnosi se na to načelo Bachove revolucije, nasuprot krajnjih budalaština Rameau-a i Fuxa.

¹⁰ Tilak, *Orion* (1893.) i *Arktička kuća u Vedama* (1903.). Oprečno sumnjivim arheološkim izmišljotinama britanskih evangelističkih gnostika 19. stoljeća, početci glavnih rječnih kultura nalaze se u pred-obalnim prekooceanskim kulturama kao što je to slučaj znanih početaka rječnih kultura Mezopotamije i Nila. Velike piramide izraz su astrofizičkih i prekooceanskih korijena egipatske astronomije i srodnih znanosti na kojima se zasniva među ostalima Talesovo, Pitagorejsko i Platonovo usvajanje sferne geometrije. Oprečno britanskim gnostičkim mitovima drevni Egipat vladao je pomorskom kulturom koristeći flote brodova kao što se to ističe u sprezi s kasnijim radom Eratostena iz Platonove Akademije, to jest njegovim mjerenjem opsega Zemlje.

znanost, i Klasična umjetnička skladba, izrazi su uloge takvih neobičnosti /singulariteta/ (na pr. vidljivih funkcionalno-ontoloških prekida) kao izrazi jedino postojeće, *ontološke* odlike zakonitosti koje upravljaju našim svemirom.

U tom slučaju, kao i svim drugim, bitni zadatak je osloboditi um od umnosakaćuće opsjednutosti izjednačavanja univerzalne zakonitosti s matematičkom formulom, radije nego ispravnog prepoznavanja značenja formule u njenoj ulozi pokušaja približne vrijednosti naznačenog oblika očiglednog posebnog *učinka* djelovanja univerzalne fizičke zakonitosti.

Činjenicu glede prirode kompetentne primjene znanosti dokazuje razmatranje *dinamike* umjesto mehaničke uloge uzajamnog djelovanja otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti, kao što je Leibniz dokazao to pitanje protivno Descartesovoj ludoriji, za inorgansku znanost, i kao što je Vernadski to predstavio glede uloge kemije u biosferi. Ta koncepcija bila je već osnovica znanstvene metode Pitagorejaca, pošto su oni i Platon slijedili trag početaka te metode, *sferne geometrije*, do drevnih egipatskih izvora europske znanosti.

Metoda kod Keplerovog otkrića

Na primjer, pristup sofiste pojašnjenju Keplerovog otkrića univerzalne gravitacije prihvaća Keplerov dokaz da odnosi Sunčevih putanja Zemlje i Marsa određuju sustav eliptičkih putanja. Zatim, sofist nastoji izvesti obrazloženje gravitacije iz jednostavne, idealne elipse obrađujući je kao jednostavni euklidov presjek stošca. Sofist će možda dopustiti postojanje Keplerovog pozivanja na *jednako vrijeme-jednake površine*, ali poriče ontološki dublji smisao te činjenice usred jednostavnog, euklidskog gledišta puke formalističke matematike presjeka stošca, i to bez uzimanja u obzir djelujućih fizičkih zakonitosti. On tako obrađuje gravitaciju neposredno kao funkciju elipse, radije nego eliptičku putanju kao obris funkcije fizičke zakonitosti univerzalne gravitacije.

„*Koja fizička zakonitost promjene djelovanja stvara odnos infinitezimalnih promjena od trenutka do trenutka Sunčevih putanja?*” To pitanje bilo je postavka na kojoj je Kepler temeljio dvije zadaće označivši ih za kasniju obradu budućih matematičara. Tu leži presedan

Keplerovog poziva za razvoj diferencijalnog računa, za Leibnizovu početnu rečenicu u opisu svog otkrića diferencijalnog računa (Pariz, 1676.) i Leibnizovo kasnije usavršenje tog otkrića kao pojma univerzalne zakonitosti najmanjeg hoda na osnovi lančanice [krivulje lanca]. Prvo, Kepler je propisao razvoj izričito *infinitezimalnog* računa, zadatak kojeg je Gottfried Leibniz savladao jedinstvenom originalnošću.¹¹ Drugo, propisao je potrebu poopćenja zakonitosti *fizičko-eliptičkih* funkcija, izazov kojeg su Carl F. Gauss i Bernhard Riemann i suvremenici, koji su s njima radili na tome, uspješno priveli kraju.

To pitanje, kako ga je Kepler postavio, odraz je njegovog posrednog usvajanja znanstvene metode kardinala Nikole Kuzanskog, metode iz koje izlaze sve kompetentne struje znanstvene misli. Taj slučaj služi nam ovdje kao tipična slika značenja otkrića i primjene univerzalne fizičke zakonitosti.

Razmotrimo prvo Leibnizov diferencijalni račun.

Bilo je mnogo radova koji su pridonijeli podlozi Leibnizovog razvoja infinitezimalnog računa svojim izražavanjem univerzalne fizičke zakonitosti najmanjeg hoda (djelovanja). Međutim, bile su tri bitne pretpostavke tog dostignuća. Jedan presedan bila je drevna metoda sferne geometrije, čiji je trag sam Leibniz slijedio do Pitagorejaca i Platona, na pr. u svom uvodu koncepcije dinamike u zamjenu za

¹¹ Niti jedan pošten i kompetentni znanstvenik ne bi nikad ustvari vjerovao tvrdnji da je Isaac Newton ili razvio diferencijalni račun prije Leibniza, ili da je Newtonov preparat predstavljao stvarni diferencijalni račun vrste koju je Leibniz pokrenuo u skladu s Keplerovim propisom. Ono što kompetentni znanstvenik vjeruje kad laže, kao kad pijetao triput zapjeva, a on brani Newtona u tome, vjeruje da bi to štetilo njegovoj karijeri kad bi otvoreno priznao da su Newtonove tvrdnje ne samo lažne, nego uz to i smješne. Baš pokušaj obrane Descartesa i ugleda Newtona, britanskog specijaliste crne magije, vodio je prostitutke empirizma kao što su d'Alembert, de Moivre, Euler, Lagrange, Laplace i Cauchy u obranu ugleda svog navodnog klijenta, Isaaca Newtona, kao kad kažu: „Šećeru, pružam li ti dosta užitka”?

fizikalno nestručni pojam mehanike.¹² Druge dvije bile su rad Keplera u sprezi s Fermatovim otkrićem zakonitosti najbržeg puta. U svim tim nastojanjima ideja *ontološki infinitezimalnog*—Leibnizova *monada*—bila je odsudna.

Bacite za čas pogled na problem kojeg su postavili sljedbenici Descartesa i Newtona kao što su bili d'Alembert, de Moivre, Euler, Lagrange i kasnije Laplace i Cauchy. Svi ovi prisegnuti mrzitelji Leibniza zasnivali su svoj ugled na pretpostavci bjesomučnog uvjerenja da ontološki infinitezimalni diferencijal ustvari ne postoji. Nisu mogli nijekati formalni matematički dokaz svojih deduktivnih pothvata, ali su uporno tvrdili da je postojanje takvih umnih predmeta kao mjerodavnih kubnih ili bikvadratnih korijena u biti „imaginarno“, samo prikladna fikcija matematičareva uma. Bila je to jezgra mržnjom ispunjenog, bjesomučnog naduvenog govora Leonharda Eulera i drugih redukcionista, soja sljedbenika mletačkog opata Antonija Contija protiv Leibniza. Takva je bila lažnost i prijevarnost empiričara, mrzitelja Leibniza čije je tvrdnje prvo pobio Carl F. Gauss svojom doktorskom dizertacijom iz 1799. i kasnije ih je glede toga kao prevarante Bernhard Riemann najizrazitije raskrinkao.

Formalno, te napade protiv Leibniza huškao je opat Antonio Conti, baš spomenuti mletački svećenik s boravištem u Parizu, koji se prihvatio uloge branitelja neo-euklidske, redukcionističke ideologije Renéa Descartesa, te izmislio i naširoko usmjeravao oblikovanje sintetske ličnosti sir Isaaca Newtona kojeg je Conti ispravno predviđao kao englesku inačicu francuskog kartezijanizma. Engleski sofist Samuel Clarke bio je među istaknutim suradnicima u manipuliranju jadnog, smušenog Newtona u pothvatu, preteći martinističkih masonskih prijevara Pariza, u čijem razotkrivanju je sudjelovao i Benjamin Franklin. Conti je nastavio tim djelovanjem sve do svoje smrti 1749. i bio je zajedno s Voltaireom glavni organizator mreže mahnitih redukcionističkih protuleibnizovskih salona diljem gotovo čitave Europe uključujući i berlinsku bazu Leonharda Eulera i J. Lagrangea, i njihovih

pariških sljedbenika Laplacea i prevaranta Cauchyja, koji je predvodio u razaranju École Polytechnique Gasparda Mongea i Lazarea Carnota, i time nametnuo pomak globalnog središta znanstvenog napretka iz nekadašnjeg Jean-Baptiste Colbertovog Pariza u Alexander von Humboldtov Berlin.

Gospodari i robovi znanosti

Ključ razumijevanja korijena prijevara vrste koju su izvršili kartezijanci i njutonisti kao što su d'Alembert, Euler, Lagrange, Laplace, Cauchy i drugi pogodno je predstavio Eshil u svom djelu *Okovani Prometej*. Navodni „zločin“ protiv olimpskog Zeusa zbog kojeg je Prometej osuđen na „Abu Ghraib“, bio je njegov čin dostavljanja smrtnim ljudskim bićima znanja o uporabi vatre. Time je Prometej prekršio dogmu „nultog tehnološkog rasta“, prekršio dionizijsku kultnu dogmu na kojoj se zasniva suvremeni svojstveno poganski religijski fanatizam „zelenih“.

Ustvari time su olimpski Zeus i njegovi ortaci osudili veći dio čovječanstva na život poput stoke, da robuju ili tijelu, ili uvjetovanoj obmani kao empirizam, koja je zagadila njihov um.

Slično tome, u doktrinama drevne i moderne gnostičke teologije, čovječanstvu se zabranjuje gledati van granica sjena zapažanja osjetilima da (ne) bi otkrili djelujuće zakonitosti, koje ostavljaju iza sebe te sjene. Međutim, pojavom moderne države nacije u 15. stoljeću, uz tipičan primjer radova kardinala Nikole Kuzanskog, uvedena je stanovita promjena u način nametanja zabrane protiv otkrića univerzalne fizičke zakonitosti. Odsudna promjena uvedena u modernu europsku oligarhijsku dogmu može se slijediti uglavnom sve do mletačke klike Paola Sarpija.

Sarpijeva klika „nova Venecija“ prihvatila je neugodnu stvarnost, da pojavu modernog europskog društva, kroz radove Nikole Kuzanskog i njegovih krugova nije bilo moguće sasvim vratiti natrag na način kojeg su gnostički vjerski nazadnjaci tog vremena, kao što su Veliki inkvizitor Tomás de Torquemada, predlagali. Sarpij je uspostavio novu mletačku politiku, prema kojoj bi se Europa prilagodila upravljanju i isto tako uporabi nekih od posljedica tehnološkog napretka umjesto apsolutnog zatiranja znanosti. Reakcija

¹² Leibniz je upadljivo pokušavao nanovno uvesti metodu platonskog dijaloga kao zamjenu za, odnosno nadopunu u nastavi matematičke fizike.

Inkvizicije na ulogu Sarpijevog kućnog slugu, modernog sofiste Galilea i njegovog prevarantskog poticanja Kopernika glede Sunčeve putanje, tipičan je primjer svađe

starih nazadnjaka, tipično hitlerovskih mučitelja inkvizicijske Španjolske, i novih sofista Sarpijevog empirizma.

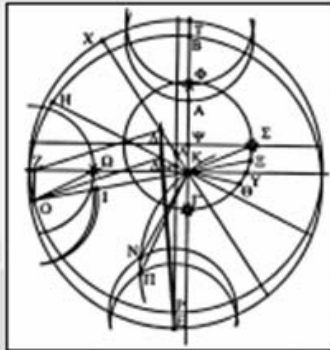
Keplerova revolucija

U patološkim metodama koje su primjerice koristili sljedbenici Ptolomeja, Kopernika, i Tiho Brahe, fizički procesi samo su opisani metodom spajanja zapaženih točaka na način u kojem se pretpostavlja da se svi promatrani procesi mogu matematički pojasniti, kao na školskoj ploči. Grafikoni na ovoj slici su iz Keplerovog djela Nova Astronomia.

Claudius Ptolemy
(2. stoljeće pr. Kr.)

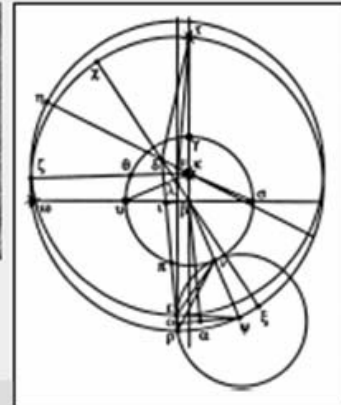
Ovaj grafikon predstavlja Ptolomejev geocentrični svjetonazor. Zemlja je u

točki K. Grčka slova pokazuju staze vidljivog kretanja Sunca i drugih nebeskih tijela putujući okolo u epiciklusima. Bile su to čisto geometrijske konstrukcije, potrebne da bi »spasile vanjski izgled«—odnosno dozvolile predviđanje astronomskih pojava. Ptolomej nije tvrdio da opisuje fizičku stvarnost koja bi omogućila ovako bizama gibanja.

Nicolaus Copernicus
(1473-1543)

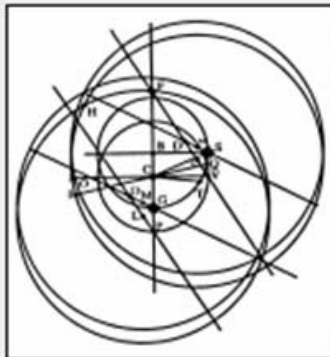

Njegov model kozmosa pomaknuo je Sunce u središte K, ali je još uvijek trebao pletoru epiciklusa da bi »spasio vanjski izgled«, jer se nije zasnivao na poimanju fizičkih uzroka gibanja nebeskih tijela.

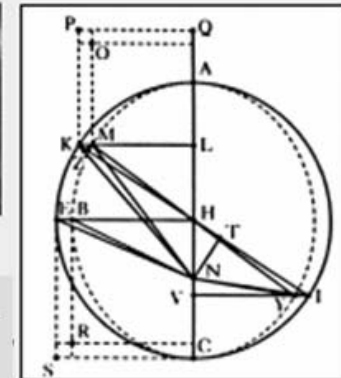
Tycho Brahe
(1546-1601)

Tihina konstrukcija bila je pokušaj kompromisa ptolomejskog i kopernikanskog modela. Nepomična Zemlja je u C. Sunce (S) okreće se oko Zemlje kao i «vanjski» planeti (Mars, Jupiter, Saturn), a «nutarnji» planeti (Merkur, Venera) okreću se oko sunca.

Johannes Kepler
(1571-1630)

Kod Keplera univerzalne fizičke zakonitosti određivale su putanju djelovanja a ne «spajanje točaka». Ovaj grafikon jedan je od mnogih u Novoj Astronomiji, kojima je zacrtao svoje otkriće eliptičkih putanja i zakonitosti univerzalne gravitacije.

Sarpijevi sljedbenici, uključujući Galilea, imali su svoju vlastitu inačicu inkvizicije, prepunjenu čak i odgovarajućim vjerskim inkvizicijama: empirijska inkvizicija Galileovog učenika Thomasa Hobbesa i sljedbenika kao John Locke, Descartes, Newton i protu-leibnizovska klika d'Alemberta, Eulera, Lagrangea, Laplacea, Cauchyja i drugih.

U biti, razlika koju je odredio „novi Zeus“, Paolo Sarpi, bila je sljedeća.

Tehnološki napredak bi se dopustio, da ne bi nacije vođene pristašama renesansne stečevine Nikole Kuzanskog, Francuska Louisa XI i Engleska Henryja VII, nadvladale mletačku kliku koja je bila odraz ultramontane tradicije mletačke financijske oligarhije i normanskog

križarskog viteštva. Ništa dobrog nije se moglo naći kod Sarpija relativno prema Staroj mletačkoj stranci. Sarpi i njegova Nova stranka bili su samo domišljatiji, s malo manje neotesanosti i gluposti.

Upravo je Sarpi prokrčio put preselivši središte mletačke financijsko-oligarhijske moći sa sad već sve ranjivijeg vrha Jadrana, u primorje na sjeveru gdje je na pomolu bila tamošnja anglo-holandska financijska oligarhija. Unatoč velikoj pobjedi kardinala Mazarina i njegova suradnika Jean-Baptista Colberta nad zlom španjolskom i austrijskom habsburškom dinastijom u Tridesetgodišnjem ratu od 1618.-1648., splet korupcije poganskog Louisa XIV, „Kralja Sunca“ i krvave tiranije Williama Orange-a u Engleskoj i Irskoj preokrenuo je plimu u korist sustava Nove mletačke stranke Paola Sarpija u tom obliku moralnog pogoršanja koje je postalo poznato kao anglo-holandski liberalni imperijalizam. On je još uvijek u načelu vodeća sila mletačkog stila zla koje buja na našem planetu danas. Sam Sarpi bio je osobno vodeća ličnost u orkestraciji izopačenja Engleske, ne samo nakon dolaska Jamesa I na prijestolje okruženog huljama kojima je Sarpi dirigirao kao što su bili sir Francis Bacon, nego već i ranije 1588. i umorstvom Christophera Marlowa, Shakespeareovog prijatelja.

Dok su Habsburgovci koristili sotonske obrede u svojoj inkviziciji, Sarpijeva Nova stranka oslanjala se na novi soj intelektualne izopačenosti, na oblik sofisterije zvan filozofski liberalizam.

U jednom odsudnom pogledu promjena od Starih na Nove Mletke nije bila nikakva promjena u načelu samo u strategiji. Glavni neprijatelj ostao je Nikola Kuzanski i njegova baština. Baš moderna eksperimentalna znanstvena metoda, koju je ustanovio Kuza svojim djelom *De docta ignorantia* bila je stalna meta uništenja za obje mletačke klike, kako Staru tako i Novu. Ta politika ostala je i danas, ovog puta uglavnom u obliku podle moralne iskvarenosti znane kao anglo-holandski liberalizam. Kao zli olimpski Zeus i delfski kult pitijskog Apolona, anglo-holandski liberalizam bio je samo novo ruho stare Inkvizicije. Zašto tračiti snagu uništavajući žrtvino tijelo, kao što je Inkvizicija pokušala, kad je lakše i učinkovitije jednostavno uništiti primarni „uvredljivi

organ“ u tijelu, um pojedinca odnosno njegove stvaralačke moći?

To je veliki zločin kojeg je anglo-holandski liberalizam počinio protiv čitavog svijeta kao cjeline, zločin pokrenut svježom jedrinom čim je neprijatelj od kojeg su strijepili, Predsjednik Franklin Roosevelt preminuo.

Budući da je odraslo pokoljenje iz 2. svjetskog rata prošlo odgoj pod utjecajima zračenja Klasične europske kulture kršćanstva, Renesanse 15. stoljeća, te uspona kultura moderne države nacije kao posljedica Vestfalskog mira 1648. godine, liberalni neprijatelji civilizacije uzeli su na nišan novorođeno pokoljenje, naročito one rođene u obiteljima čiji potomci će pohađati vodeća sveučilišta i nastaviti u uloga-ma vodećih utjecajnih ljudi te oblikovati politiku u najutjecajnijim ustanovama privatnog života kao i vlade. Oni su postali žrtve znane danas kao „šezdesetosmaši“, djeca pro-sotonskog kulta znanog kao Kongres kulturne slobode i njegova dodatka, Zaklade američkih porodica.

Empirizam je posebna vrsta prijevare. Pretvara se da dopušta samo mjerodavnost zapažanja osjetilima, no ipak pretpostavlja da nešto slično malim zelenim čovječuljcima ispod parketa iskustvenog života hotimično upravlja ishodom radnji, ili neradnji pojedinca, nacije i ustanova. Budući da empiričari nisu tek prosti sofisti u načelu nego isto tako, kao prevaranti Thomas Hobbes, John Locke, Bernard Mandeville, François Quesnay, Turgot, Adam Smith, Jeremy Bentham i drugi, tipični primjer takvih slučajeva, empiričari su gnostici u najstrožem smislu te riječi, pripisujući posebnu moć posredstvima van dosega ljudskih osjetila kao i razuma. Predstavljaju sofisteriju Euklidovih „definicija, aksioma i postulata“ rastegnutu do krajnosti.

Stoga utjecaj tragova odlike filozofskog liberalizma koji vode do utjecaja Sarpijeve „Nove stranke“, zahtijeva pomoć posebnog soja inkvizicijskog babilonskog svećenstva, zazivanog u kanonima akademskog života danas, „stručni odbori za procjenu [znanstvenih] radova“—takozvani „kanonici znanosti“ koji ujedno služe kao presedan

luđačkim „potpisanim izjavama“[†] jadnog, ludog Georgea W. Busha mlađeg.

Stoga, iako matematička formula ponuđena kao dio programa u primjeni fizičke znanosti može biti korisna, unutar granica normalne primjene znanstvene razboritosti, matematičke i slične formule se ne smiju smatrati zamjenom za zakonitost koju ta formula navodno odražava. Odlika relativno uredne primjene empirizma u znanosti jest ontološka lažnost zamjenjivanja opisne matematičke formule za ontološku stvarnost univerzalne fizičke zakonitosti za koju je matematika, kao što apostol Pavao opominje u *I Korinćanima*¹³, samo sjena bačena kao na mutno zrcalo [„...kroza zrcalo, u zagonetki ...].

Značenje toga što znamo kao dobro poznati problem urođene lažnosti sastava, podloge svake empirijske metode, pojašnjena je u radu Riemanna, koji je uklonio sve apriorističke pretpostavke, kao što su euklidske definicije, aksiomi i postulati, iz vjerodostojne znanstvene primjene. To stanovište omogućuje nam relevantne slučajeve danas jasnije i izravnije obrazložiti nego ranije.

Što je stvarno univerzalno?

Zadnji je čas pobjeći od jadnog, ludog krivotvoritelja Zenonovog tobože euklidovog prostora! Mi prebivamo u stvarnom fizičkom svemiru, kojeg je Einstein opisao kao „konačan ali neomeđen svemir“. Ispravna tvrdnja trebala bi biti „konačan i samoomeđen svemir“.

Ideja je već bila postojeća u radu Pitagorejaca i Platona. Ideja se javlja s većom jasnoćom u Keplerovom otkriću univerzalne gravitacije.

Kako je velika gravitacija? Kako daleko dosiže? Podrazumijeva se da je sila teža kao što je njenu prirodu Kepler odsudno prikazao, velika koliko i svemir. Do mjere do koje bi taj pojam sile teže mogao biti određen kao odraz višeg reda zakonitosti kojeg tek trebamo otkriti, silu težu bi se moralo smatrati velikom kao i sam svemir. Prema tome predložili bismo da je svemir,

iako veoma velik za nas, ipak konačan i po prilici iste veličine kao sila teža. Rekli bismo isto da sila teža omeđuje svemir kao konačan i samoomeđen.

Neki šaljivci bi mogli prigovoriti ovome, kao što to sofisti općenito čine, ali jezgra ove poante je u potpunosti obranjiva i svaki oprečni pojam bio bi u biti znanstveno apsurdan. Čak i kad bi sila teža bila samo svojstvo obuhvaćeno višom univerzalnom zakonitosti, ta zakonitost, koja pravilno obuhvaća silu težu određuje svemir konačnim i samoomeđenim.

To nas odmah dovodi do tvorevine neizmjerne malog (infinitezimalnog). Istražite sad taj pojam, koristeći, radnu, pedagošku pretpostavku da je sila teža ili stvarnost konačnosti svemira, ili njen odraz. Koji se vid tog univerzalnog, te sile teže, izražava u radu tvorenja Sunčeve putanje? Odgovor bi bio da je „veličina“ ukupne izražene sile teže svemira neizmjerne mali dio gravitacijskog djelovanja svemira kao cjeline.

Naveo sam to obrazloženje da bih prenio smisao značenja neizmjerne malog u fizičkoj znanosti i srodnom gradivu. Prema tome imamo Leibnizov pojam univerzalnog fizičkog najmanjeg hoda na osnovi lančani-ce. Slično, svo gradivo koje su obrađivali redukcionistički fanatici Leonhard Euler i drugi u svojim napadima na Leibniza imaju odgovarajući smisao. Sve univerzalne fizičke zakonitosti moraju se neophodno izraziti kao funkcije leibnizovskog infinitezimalnog računa. Taj cilj je zadobio stanovitu mjeru savršenstva u radu Riemanna glede hipergeometrijskih funkcija.

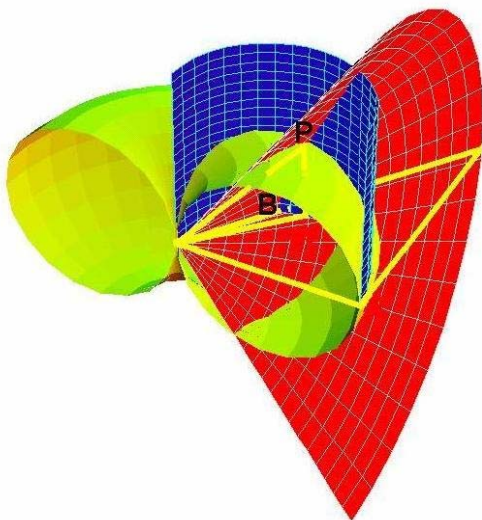
To je već bio dublji smisao metode *sferne geometrije*, kojom su se služili Pitagorejci, Sokrat iz Platonovih dijaloga i sam Platon. Taj smisao prožima rad pristaša Platona (i protivnika Aristotela i Euklida) među članovima Platonove Akademije sve do Eratostena, i tipičan primjer je mjerenje Zemljinog gibanja oko Sunca koje je izvršio Aristarh iz Samosa, stoljećima prije izmišljotine aristotelovskog prevaranta Klaudija Ptolomeja.

Veoma je probitačno u značajnijim nastavnim programima, naročito za mlade sveučilišne dobi, istaknuti spregu između nekih odsudnih svojstava metode koju su Pitagorejci i njihovi suradnici rabili i pojma

[†] Službeni spis u kojem Predsjednik razlaže svoje tumačenje novog zakona u kontekstu svojih širih ovlaštenja da bi, na pr. zaštitio nacionalnu sigurnost.

univerzalnosti koji u modernoj fizičkoj znanosti protiče iz uloge gravitacije, kad usmjerimo pažnju na pozornost koju je Kepler polagao na uređenje Sunčevog sustava.

Na primjer, nema načina na koji bi se postojanje pravca moglo izvesti iz točke, ili plohu iz pravca, ili geometrijsko tijelo iz plohe. Neki važni Pitagorejci i Platonov krug raspoznali su da su te sprege ograničene na univerzalne fizičke zakonitosti, koje se treba dokazati kao što se i svako otkriće univerzalne fizičke zakonitosti mora dokazati. U Klasičnom grčkom to se povezuje s koncepcijom *dynamis*-a, kojeg je u modernu fizikalnu znanost uveo Leibniz kao koncepciju *dinamike*. Povijesno, najznačajnija od tih koncepcija bilo je rješenje udvostručenja kocke samo pomoću konstrukcije koju je izveo Platonov suradnik Arhita.

Arhitina konstrukcija

Eratostenova obrada te građe od odsudne je povijesne važnosti u sprezi s tim.

To pitanje udvostručenja kocke izbilo je u modernim europskim znanstvenim radovima oko problema određivanja trećeg (kubnog) korijena od strane Cardana i drugih, i izbilo opet kasnije oko napada d'Alemberta, de Moivre-a, Eulera i drugih na Leibniza. Kao što je dobro poznato, to pitanje trećeg korijena, kao i srodno gradivo bikvadratskih korijena, bilo je sporna točka glede geometrije između empiričara i Carl F. Gaussove doktorske dizertacije iz 1799. Tu leži točka u

modernoj matematici, kod koje se tada podiglo točno određeno pitanje takozvanog matematički „imaginarnog“.

To pitanje raščišćeno je kad se jednom pitanje Klasične grčke *sferne geometrije*, građa dinamike uzme u obzir kao na primjer u Platonovim [dijalogima] *Teetet* i *Timej*. Ti problemi osvjetljaju određeni dublji smisao Leibnizove koncepcije univerzalnog fizičkog najmanjeg hoda na način od odsudne važnosti za znanost fizičke ekonomije danas.

To nas dovodi do odsudne, zaključne točke koju ćemo ovdje dati.

3. Sada: Fizička ekonomija kao univerzalno

Dajmo sad sažetak gradiva predstavljenog do sada kroz kratak opis pravca u kojem bi nam ti i srodni predmeti razmišljanja trebali danas usmjeriti pažnju.

Trebalo bi biti relativno bjelodano, da je razlika između majmuna i čovjeka usađena u nakupljene učinke dinamike uzajamnog djelovanja otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti, utjelovljenih u primjeni koju bismo mogli u biti smatrati nacionalnim fizičkim ekonomijama (gospodarstvima). Svaka takva zakonitost, ako je ustvari zakonitost, ima svojstvo koje dijeli zajedno s Leibnizovim pojmom univerzalne fizičke zakonitosti najmanjeg hoda.

Odlika *dinamike* izražava se kao uzajamno djelovanje takvih zakonitosti, radije nego zbirka impulsa koji djeluju na opće odabrane pojedinačne predmete. To dobro oslikava poanta tvrdnje Vernadskog o razlici između živuće kemije biosfere od vrsta rudimentarnih kemijskih spojeva u neživim procesima.¹³ Drugim riječima, uvođenje zakonitosti života i njegovog djelovanja na područje neživih procesa, proizvodi kvalitativnu promjenu u kemiji spleta živućih i neživih procesa. Vernadski to s pravom ističe kao dinamički radije nego mehanički proces. Optička usmjerenost koju je Louis Pasteur zapazio, jedan je od odraza kemijskih promjena povezanih s uplivom živućih procesa, smatranih kod toga za *vjerojatnu* univerzalnu fizičku zakonitost života.

¹³ LaRouche, vidi raniju opasku.

Iz sličnih razloga prijenos proizvodnje iz područja svijeta s relativno višim stupnjem razvoja proizvodnje, kulture i infrastrukture u tržište jeftine radne snage bilo je dosljedno u spuštanju razine netto svjetske produktivnosti u cjelini. O tome bi površne osobe mogle naširoko raspravljati, sve dok ih ne suočimo s prijetnjom postojanju ljudskog roda ako sad ne uspijemo u svom pritisku na povratak usmjerenju na nuklearnu energiju, prije nego se učvrstimo u nastojanju uporabe niže kvalitete prirodnih sirovina na koje tvrdoglavimo nastavljamo biti ovisnici dok u isto vrijeme iscrpljujemo zalihe tih sirovina!

Samo preusmjerenje na punu mjeru ovisnosti o oblicima vrlo visoke gustoće protoka energije na osnovu tehnologija nuklearne fisije i termonuklearne fuzije, može spasiti planet od onog što bi inače bila povijesno rana opća propast civilizacijskog života diljem cijelog planeta.

Znanost i povijest

To ovdje predočuje dva vodeća predmeta našem neodvlačnom razmišljanju danas. Znanost i povijest.

Meni, a siguran sam da je moj odabir isticanja toga tijekom mog životnog rada bio pravi, patetična odlika kulture u na primjer SADu danas nalazi se u žalosnom nedostatku učinkovitog sustavnog shvaćanja čak i nacionalne povijesti SADa a da ni ne spominjemo dužu povijest, od rane stare Grčke, te nedostatak shvaćanja globalnog utjecaja europske civilizacije u cjelini.

Meni, i opet sam u pravu kad to naglašavam, svu europsku civilizaciju uključujući i njeno proširenje na uzajamni utjecaj s drugim strujama kultura na našem planetu, nije samo ispravno nego isto tako i neophodno obrađivati kao neprekidni proces iskustva kroz zadnje razdoblje od više od tri i pol tisuće godina. Prijelaz iz propasti Grčke preko ludosti Peloponeskog rata, uspon sintetske kulture Rima do statusa carstva, prijelaz iz carskog Rima na carski Bizant, pad Bizanta s usponom ultramontanog oblika imperijalnog ortaštva mletačke financijske oligarhije i križarskog

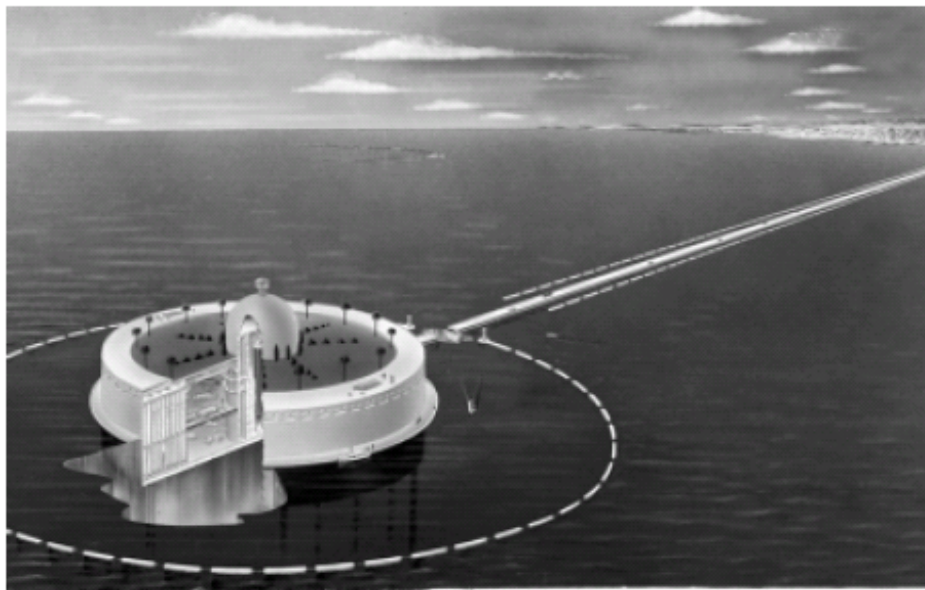
normanskog viteštva, Novi mračni vijek 14. stoljeća, nastanak i uspon moderne europske civilizacije s Renesansom 15. stoljeća, pa poslije-vestfalska civilizacija pod ponovnom prijetnjom ljudožderskog anglo-holandskog imperijalizma, i blagoslovljenim ostvarenjem Savezne Republike SADa, sve je to jedinstven proces.

Sama činjenica zamršenosti koje treba uzeti u obzir prateći evoluciju ove ljudske mase kroz milenije, zahtijeva da obrađujemo čitav proces kao jedinstven no koji je u biti dinamički a ne mehanički u svojim svojstvima razvoja i padova. No danas, čak i navodno „dobro upućene“ ličnosti na relativno visoko utjecajnim položajima, nisu ništa bolji od patetički neukih i nevještih prostaka, kad se radi o stvarima o kojima ovisi dobrobit civilizacije.

Glede toga, trebamo se samo dobro podsjetiti što je Platon rekao o egipatskim upozorenjima upućenim Solonu Atenjaninu. Imamo naizgled vrlo malo „starih ljudi“ među nama, pa čak i oni koji su dosegli moje godine izgledaju mi kao neupućena, jučer rođena djeca.

Ova briga nad europskom civilizacijom kao procesom dugotrajnog vala, podudara se s jedinim dozvoljenim gledištem naravi čovjeka pojedinca.

Kao što sam rekao i pisao mnogo puta tijekom zadnja tri i više desetljeća, kad bi naš rod bio rod viših majmuna on vjerojatno ne bi brojno prešao nekoliko milijuna živih pojedinaca. Danas imamo preko šest milijardi živih ljudi. Ova promjena relativne potencijalne gustoće napučenosti čisti je odraz od najmanje stotine tisuća godina postojanja našeg roda, različitog od svakog drugog znanog živućeg roda po svojim bitnim svojstvima. Razlika je mogli bismo reći „moć razuma“, moć ostvarivanja otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti, kroz koje postajemo sposobni povećati ljudski životni vijek i potencijalnu relativnu gustoću napučenosti, kao nijedno drugo živo biće.

Preokret gdje će tehnologije nuklearne fisije i termonuklearne fuzije postati energetskim osloncem neophodan je budućnosti planeta. Na slici, umjetnikova zamisao priobalne nuklearke za desalinizaciju, gdje cjevovodi prenose pitku vodu na mjesto gdje će «pustinja procvjetati» u sušnom Bliskom Istoku.

Ta moć je usađena unutar sposobnosti revolucioniziranja ljudske prirode dodajući joj otkrivene univerzalne zakonitosti. Kroz te otkrivene zakonitosti u stanju smo preobraziti sebe u funkcionalno viši rod nego što smo prije bili. Prema tome, makar smo svi mi smrtni, i život pojedinca je veoma krhak i veoma kratak u ukupnom zbroju stvari, ipak postoji besmrtnost našeg postojanja koju se ne može naći kod drugih rodova. Sposobni smo prenijeti stečenu vještinu otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti na druge i na taj način preobražavamo druge u moćniji rod nego što bi inače postali.

Ta uloga, otkrivanja i prenosa otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti svemira za nas ljude je bliski doživljaj osobne besmrtnosti i isto tako smisao besmrtnosti našeg roda. Životinjski vid našeg postojanja, smrtni vid, prolazi ali besmrtni vid, u kojem pojedinac, otkrivajući i primjenjujući postojeće i potencijalne univerzalne zakonitosti našeg svemira, ne prolazi i on time postiže opravdani doživljaj i svoje osobne besmrtnosti.

Cilj javne politike prave republike mora biti po mogućnosti spriječiti svakog člana

društva od umiranja, prije nego je imao prilike na neki način sudjelovati kao suverena duša pojedinca u velebnom stvaralačkom procesu koji nas iznosi na vidjelo kao sliku i priliku Stvoritelja svemira.

U tom pogledu za nas nema osamljenih zakonitosti, nego radije dinamičko uzajamno djelovanje između svih njih. Živeći punoću onog što pojedinačni smrtni život može postati, naš osobni cilj je postati ne samo djelotvorno svjestan tog dinamičkog sklopa odnosa, nego uživati takav život slasno i uvelike.

Kako se onda mora činiti omraženim život empirizma onima od nas koji želimo biti sretni kao ljudska bića!

Učinite barem znanu dinamiku povijesti sada globalno interaktivne europske civilizacije područje u kojem prebiva osobni smisao identiteta, doživljaj besmrtnosti pojedinca.

Veselje putovanja je radost i sreća koju ćete naći na tom putu.